

heder, som foreligge nu. Thi ogsaa nu er der jo Straf for Forsalfkning, men kun en Straf, som jeg anser for utilstrækkelig; men der er en Straf, og hvad enten man vil dømme Folk til Fængselsstraf, eller man vil dømme Folk til Bøder for Forsalfkning, kan man alligevel ikke undgaa at komme ind paa det Spørgsmaal: Hvad er Forsalfkning? Det bliver det samme i begge Tilfælde. Derfor mener jeg ikke, man kan tillægge dette Henlyk nogen videre Betydning; men min Betragtning er den, at da der ikke kan være nogen Tvivl om, at Forsalfkningen er Bedrageri, kan jeg ikke se, at der er nogen Ulykke i, at man anvender den Straf derpaa, som man ellers anvender paa Bedrageri eller i alt Fald en Straf, som nærmer sig dertil. Jeg betragter det med andre Ord som en uheldig Ide, da man i sin Tid kom ind paa at undtage disse i den daglige Handel og Wandel forekommende Smaa-bedragerier, som man erkendte være Bedragerier, men man undtog dem fra den almindelige Regel og straffede dem bethydeligt mildere, som Regel blot med Bøder. Jeg tror, det var en uheldig Ide, man kom ind paa ved Forordningen af 11te April 1840, og den er saa bleven nedarbejdet i Straffeloven af 1866. Jeg mener, at det er en Ide, som i det hele taget beror paa en Tankesjæl, idet man kun har hæftet Ojet paa det Moment, at den enkelte Kunde kun bedrager for lidt, men derimod rent har overfæst, at naar man bedrager mange, er det for ethvert Synspunkt ligesaa skadeligt og ligesaa fordærveligt og subjektivt ligesaa tilregneligt, og derfor er det, jeg ikke kan se, hvorfor man har disse store Betænkkeligheder derved. Der bliver dog alligevel ikke mere trukket ind under Begrebet det strafbares Omraade, end der er; det er kun selve Straffesaksen, der bliver forandret. Derfor forekommer det mig rigtignok, at saaledes som Lovforslaget er affattet, vindes der intet; man bliver staaende ved det gamle, og naar man ser hen paa Sagens Historie, var jo Meningen med hele Forholdsreglen netop den, at der skulde gøres et energisk Strid for at hæmme Forsalfkninger i den daglige Handel og Wandel. For mig er altsaa Spørgsmaalet: Vil man det, eller vil man det ikke? Jeg har personlig Uvilje mod at gøre noget, som overfor Publikum skal tage sig ud, som om man virkelig gør noget af Betydning, noget, der skal rette paa dette Forhold, både paa denne Ulempe, og som, naar det kommer til Stykket, ingen Ting er.

Stilling: Naar jeg tager Ordet, er det i Anledning af den højtærede Ministers sidste Udtalelse med Hensyn til disse Straffebestemmelser. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Minister mener, at det vilde være ønskeligt, at der bleve strengere Straffe for den Slags Bedragerier, som det bliver kaldt; men jeg vil dog gerne, havde jeg nær sagt, lægge et godt Ord ind for, at de ikke blive strengere. De ærede Medlemmer maa nemlig erindre, at det er ikke nok, at der følger Straffe, med i Form af Bøder, som der er talt om, der kunne stige til Fængsel, men den største Straf for de næringsdrivende ligger i Grunden i Raabudet om Bekendtgørelse af Straffedommen. Deri ligger der en langt større Straf end i selve Fængselsstraffen. Jeg vilde ogsaa erindre om, at mere og mere indsnævres Næringsforholdene af Vedtægter i alle mulige Retninger. Der findes i hver eneste Provins, i hver eneste Kommune Sundhedsvedtægter og Sundhedskommisioner, der have meget stor Magt, som det staar i den højtærede Justitsministers Magt at supplere eller gøre større (Justitsministeren: Nej!). Jo, efter Indstilling — og Sundhedskommisionerne kunne altsaa optræde som Undersøgere, og skulle ifølge deres Mandat ogsaa undersøge Levnedsmidler og have Ret til at gøre det. Naar der saa er et Laboratorium, hvor der kan faas en fyldestgørende Erklæring om, hvad de paagældende Ting indeholdt, er der allerede en Betyggelse for Befolkningen, og jeg kan derfor godt forstaa, at den højtærede Minister kan gaa med til at affastte Undersøgere, eller rettere sagt indvære dem. Jeg tror, at den stedlige Sundhedskommision vil være i Stand til at røgte det Hverv, naturligvis med Assistance af Politiet. Der er kun et Punkt, hvor jeg kunde ønske, at Loven vilde være strengere, og det har Ministeren ogsaa betonet. Det er med Hensyn til Undersøgelse eller rettere Salg af Rød og Fisk, med andre Ord, at der bliver ført en mere intensiv Kontrol med Rød i det hele taget. Det savnes heri, det kan ikke falde ind under den sidste Paragraf, § 5, men jeg mener absolut, at det maatte komme med, og saafremt det kommer herind, synes jeg, at Loven var et Fremstrid. Men jeg kan, som sagt, ikke gaa med til, at Straffebestemmelserne skulle forhøjes saaledes, at der slet ikke skulde være Tale om Bøder men lige straks Fængselsstraf. Derved vilde jo alle næringsdrivende — havde jeg nær sagt — alle, der beskæftige sig med Levnedsmidler, gaa med Tugthuset hængende over Hovedet. Ja, det kunde tænkes, at en For-